

„Še nekaj, Ivan. Rekel si prej, naj ne govoriva o tem, kar mi je pisala Minka. Toda moram ti razodeti še eno stvar, meni se zdi modra. Minka mi namreč svetuje, naj povabim mamo semkaj za par dni. Tedaj bi bila prilika, da ljudem pokažemo, če gremo skupno na izprehod, v gostilno, k Smrekarju, da so njih govorice zlobne, da najine ljubezni ne skrivava pred starši, da je poštena, kajne, Ivan?“

Alena je videla, da je Bresta spreletelo. Vendar ji je z ljubeznivim smeškom odgovoril mirno:

MAKEDONSKI VOJNIK.

„Alenčica, nikar ne ceremonij! Ali ne bi bila z njimi ubita vsa tiha lepota najinega prijateljstva? Ali nisi samostojna ti, samostojen jaz? Čemu Minkino mešetarjenje? Vrzi njeno pismo v ogenj in pozabi. Bodi močna in bodiva hvaležna usodi, da sva užila skrivnostno lepe ure gorkega koprnenja. Lahko noč, dušica!“

Brest ji je poljubil obe roki in naglo odšel.

Ko ga je objel mrzli zimski zrak pred šolo, je začutil, kako drgeta po vsem telesu. V glavo mu je silila vročica, po udih ga je zeblo. Nemiren in zbežan je hitel proti domu. Niti lahko noč ni

šel voščiti materi, ki je ob brleči lučki sedela na zapečku in molila. Zapahnil je vrata v veži, od naglih korakov so zaškripale stopnice, po katerih je bežal v podstrešje. Ko je prižgal luč, ni odložil ne suknje, ne klobuka. Razburjen je begal po sobi. Včasih se je ustavljal, postajal pri oknu in naslantjal čelo ob šipe. Nato je začel hoditi še hitreje gor in dol. Trdi koraki so odmevali skoz strop in dramili mater, ki je milovala ubogelega sina, ker se toliko trudi in študira. Ura se je bližala polnoči. Sto načrtov in sto premislekov je preudaril, in sto jih zavrgel. Slednjič je obstal miren sredi sobe, topotnil z ного, vrgel klobuk in suknjo na posteljo, potegnil izza peči zaboj ter začel vanj skladati knjige in izpiske. Navrh je zložil obleko in pokrov zaprl.

„Končano,“ je izpregovoril sam s seboj. „To je najboljšo! Grem!“

V rano jutro je šel k materi in ji razodel, da mora nenadoma na Dunaj. Starica se je naglo sklonila v postelji.

„Križ božji, Janez, zakaj tako naglo?“

„Moram, mati. Oni zaboj s knjigami pošljite za menoj!“

Mati je poizkušala vstati, toda sin ji je ubranil.

„Brez zajtrka greš?“

„Se mudi, sicer zamudim vlak. Z Bogom, mati!“

Mater so polile solze, segla je z desnico sinu v roke, z levico je poiskala pod blazino zadnji prihranek in mu ga dala.

„Hvala lepa, mati! Z Bogom!“

Sin je naglo odšel, starica je pomočila prst v kanglico ob postelji in oddaleč kropila popotnika.

Zunaj je bila še tema. Nihče ga ni videl.

Tistega dne zvečer se je prismejala k Aleni Mara. Prišla je z vasi, kjer je izvedela o Brestovem odhodu.

„No, Alenčica, kraljica lepa ogrska, kaj si storila svojemu Matjažu, da je pobegnil?“ Alena je prebledela, se ozrla v kot, da je zakrila lice pred Maro, in rekla kakor užaljena:

„Kaj me briga! Ne draži me! Pusti me!“

„Izvrstno! Torej spet enaki: Ti — sama — jaz sama — servus, koleginja! Lahko noč!“

Mara se je zasukala in odrlela, pojoč iz sobe.

Alena je obstala na mestu kakor vkopana. Srepro je zrla na vrata, skoz katere je odšla znanilka zla — Mara. Vsa kri ji je izgnila iz lic, ustnice so se ji krčevito stiskale, na čelu so se razpredle temne gubice.